

Ročník: 100 | číslo: 41 | 11. října 2020 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Téma:

Ekumena

EDITORIAL

Když se řekne ekumenický, často si mnozí pletou toto slovo se slovem ekonomický. A byť vnímáme tato dvě slova někdy až protichůdně, mají přeci jen něco společného. Základ slova ekumena je v řeckém oikumené gés, tj. obydlená země, tj. týkající se všech. Ekonomie pochází z řeckého oikonomia, což je správa či řízení domu. V základech obou slov je tedy oikos - dům, míněno dům, v němž žijí lidé. A jak to známe z našich domácností, soužití v jednom domě vyžaduje takové řízení, které bude nejen efektivní, ale i pro všechny přínosné a bude vytvářet podmínky pro dobré vztahy. A tak bychom mohli chápat i dnešní ekumenu. Jsme v jednom domě - světě, kde se snažíme o pokojné vztahy s druhými. Pro dosažení pokojných vztahů je třeba naučit se odpouštět a milovat druhého jako sebe sama. Tak jednoduché to je, a přitom s tím stále nebudeme hotovi, dokud nazačneme u sebe. Kéž k tomu nalezneme sílu u našeho Pána.

Hana Tonzarová

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Představitelé ekumeny přejí k letošnímu výročí naší církve

Při slavnostním setkání pořádaném při příležitosti stého výročí naší církve v jejím dejvickém ústředí a sboru dne 15. září vystoupil společně s řadou hostů s upřímným a milým pozdravem současný předseda ERC v ČR Daniel Ženatý. Vzpomínkou na tyto chvíle jsou i fotografie na webových stránkách www.ccsch.cz.

Bratře patriarcho – milý Tomáši, sestry a bratři v Kristu, děkuji za pozvání i za možnost zde promluvit. Dnešní Heslo Jednoty bratrské je z Gn 12 – Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. A k tomu Pavlovo slovo z Galatským – Ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové – dodám a dcery – Abrahamovi.

To, co se stalo v minulosti, je nám k užítku. Třeba událost s Abrahamem. Nenechává nás klidnými, vzrušuje – ta odvaha poslechnout a jít – jak mu Hospodin přikázal. Ohlížíme se nazpět a žasneme, že skutečně takto Bůh jednal, a nejen tehdy, že skutečně byli lidé, kteří takto věřili, kdysi dávno, ale i v těch 100 letech vaší církve.

Chceme držet, že to, co se stalo s Božím lidem v minulosti, je nám k užítku a inspirací, a současně věřit, že i nás oslovuje Bůh, že příběh jeho lidu neskončil uzavřením biblického kánonu. A že i dnes nás vyzývá k činu – vyjít – třeba z pohodlí nebo ze stereotypů, ze svých představ, předsudků, dosud osvědčených stanovisek...

A tak vám přejí, aby se vás, nejen vás, ale i všech křesťanských církví, pevně drželo to nesnadné, ale prospěšné a životadárné rozhodování – jak důležitá a závazná je minulost, jak z ní čerpat a jak důležitá a závazná je přítomnost, jak si k sobě pustíme Kristova slova: kdo nese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Ať se to vám, i všem křesťanům všech církví a vyznání, daří. Přejí vše dobré.

Daniel Ženatý

Z pozdravu generálního tajemníka Společenství evangelických církví v Evropě Mario Fischera, chrám sv. Mikuláše 11. ledna 2020

Před deseti lety zveřejnil švédský spisovatel Jonas Jonasson román „Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel“. Román se stal bestsellerem a byl i úspěšně zfilmován. Popisuje pohnutý život člověka v souvislosti s klíčovými scénami světových dějin 20. století a zároveň ukazuje, jak může být stoletý život neuvěřitelně dobrodružný a živý. Takovéto dějiny lidí, kteří opustili dům oknem, připouští ve vztahu k Praze bohaté asociace.

V těchto dnech slavíme stoleté výročí vzniku Církve československé husitské. Jejich stoletých dějin se dotýkají také různé světové události, které se pokusila ve svém rámci také spoluutvářet. A též dnes se projevuje církev svou živostí a ve společenství s ostatními církvemi. V roce 1993 podepsala Leuenberskou konkordii a deklarovala tak společenství na kazatelně a ve večeři Páně s dalšími asi 100 evangelickými církvemi v Evropě. Tak se přihlásila jasně k evangelické reformační tradici, poté, co se na tuto cestu postavila

v 70. letech 20. století svým jménem „husitská“. Jednotlivé církve leuenberského společenství slaví společně večeři Páně a uznávají si navzájem faráře a faráčky. Církev československá husitská přitom hraje důležitou roli, neboť již od roku 1947 světí také ženy jako faráčky, čímž se stala průkopnicí pro mnohé evangelické církve ve střední a východní Evropě. A dále pak, že jako jediná církev ve Společenství evangelických církví v Evropě slaví sedm svátostí. Jsme moc rádi, že Církev československá husitská patří k našemu společenství, které obohacuje. Zvláštním způsobem toto uskutečňuje i v Leuenberském synodu České republiky. Pět členských církví GEKE vytvořilo strukturu, aby se takto domlouvaly na vzájemné spolupráci. To je v Evropě jedinečné. Přejí vám životnost, zvědavost a dobrodružství, které stoletý ve své osobitosti jenom může mít.

Dr. Mario Fischer, překl. Hana Tonzarová

Z pozdravu generálního tajemníka Světové rady církví, Rev. Dr. Olava Fykse Tveita, chrám sv. Mikuláše 11. ledna 2020

Při příležitosti 100. výročí Církve československé husitské přináším jménem Světové rady církví upřímné pozdravy jednoty a solidarity. Během celého roku si připomínáte sté výročí založení vaší církve. Vaše církve vznikla z hnutí katolické moderny za podmínek svobody a demokracie. Ve svých Základech víry prohlašujete, že vaše církve „vznikla z Boží vůle a milosti, aby skrze ni do jedné, svaté a obecné církve Boží byli přivedeni mnozí, kteří by jinak zůstali ztraceni v nevíře a beznaději, a aby usilovala o Boží církve bez poskvrny a vrásky“. Toto se uskutečnilo bohoslužbami v českém jazyce poprvé na Vánoce 1919.

Církve československá husitská byla inspirována stát se církví ve vašem kontextu i v širším ekumenickém společenství. Milostí Ducha svatého přispíváte mnoha způsoby k jednotě a společnému svědectví SRC. Přicházíte ke společné modlitbě a jste činní, abyste tak prosazovali a dodržovali lidská práva, bránili stvoření a hájili bezmocné, nehledíte na úsilí, které vás toto učednictví stojí.

Musíte čelit mnoha zápasům a problémům – žít křesťanskou víru v sekularizovaném kontextu je vždy výzva. I nadále se modlím v so-

lidaritě s vaší církví: Bůh života nás vede ke spravedlnosti a míru. Bůh života nás vždy znovu potěší. Daruje naději a posiluje důvěru, připraví nás na všechno, s čím se můžeme na naší cestě setkat.

Začali jsme se připravovat na 11. shromáždění Světové rady církví v roce 2021, které se bude konat v německém Karlsruhe s tématem „Kristova láska posouvá svět k usmíření a jednotě“. Těšíme se na vaše svědectví o dialogu o jednotě a usmíření v církvi a ve společnosti. Zkušenosti církví ve východní Evropě mají pro společenství Světové rady církví velkou hodnotu, když spolu putujeme za spravedlností a mírem.

Gratulujeme ke sto letům společného svědectví. Kéž Bůh nadále zachová Církve československou husitskou ke sdílení Boží lásky v Kristu Ježíši.

A navíc, kéž by Bůh života požehnal a rozrostl důležité dílo Církve československé husitské pro spravedlnost a mír. Kéž Bůh života ochraňuje a pečuje o Církve československou husitskou.

Rev. Dr. Olav Fyke Tveit

(Překlad: Martina Kopecká, red. zkráceno)

Máme za co děkovat, máme za koho děkovat

JINDRA, Martin – SLADKOWSKI, Marcel (eds.):
Biografický slovník Církve československé husitské. CČSH, Praha 2020, s. 640, ISBN 978-80-7000-167-7.

V těchto dnech vyšel Biografický slovník Církve československé husitské, plod čtyřletého úsilí editorů Martina Jindry, Marcela Sladkowského a týmu spolupracovníků. Na 640 stranách předkládá stovky hesel patriarchů, biskupů, učitelů Husovy československé bohoslovecké fakulty i Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy, duchovních a v neposlední řadě významných laických pracovníků CČSH. Dějiny včetně těch církevních jsou spoluvytvářeny konkrétními lidmi, z nichž značná část se ztrácí v toku času, jiní zase z různých důvodů vstupují do širšího povědomí současníků i generací následujících. Přáním autorů bylo poodkrýt příběhy i těch „zapomenutých“, obrazně řečeno až po uklízečku – každý má v Božím díle své místo.

V anotaci na obálce Biografického slovníku CČSH k poznání vlastní minulosti, které můžeme přetavovat ve službu Bohu a pomoc člověku, čteme: „Ve chvílích rozhodování býváme v napětí, hledáme, kudy vede Boží cesta, a děláme si třeba i víc starostí než nutno. Je dobré hledat Boží vůli pro takovou chvíli, bývá dobré se rozhlédnout. Vždyť neleží všechno jen na nás! Můžeme i v nedlouhé stoleté historii Církve československé husitské nacházet osobnosti, jimž životní dráhu křížily mnohé neblahé události a okolnosti – a ejhle, jsou nám dodnes příkladem toho, že ve víře je možné zdolat i to, co se jeví jako těžký kříž. Ano, máme za co děkovat, máme za koho dě-

kovat. Osobnosti, jež si zde připomínáme, jsou nadto jen jedny z mnoha zde nejmenovaných. Držely se svého Spasitele, svou víru jako mizu čerpaly z něho. Když se nám zdá chvíle temná, svítí nám jako hvězdy. Když nás hrozí něco či někdo oslnit, obklopují nás jako oblak. Oblak svědků Páně.

Dějiny Církve československé husitské jsou však i dějinami, v nichž bylo mnoho zamlčeno. Nepodrobovali jsme se Boží kázní, neslyšeli jsme Boží napominání. A proto jsme začali být zmitáni

nejrůznějšími vlivy, jimž jsme neměli sílu odolávat opření o Kristův kříž. Naše křesťanství bylo jen ve slovech. Lehce jsme odbývali tradici, zlehčovali zápasy o víru a sami jsme nebyli schopni opravdovosti reformátorů. Nevzdávejme se proto své orientace – s pohledem upřeným na Ježíše nechejme vést svou víru od počátku až do cíle. Jděme s Kristem v jeho slávě i oběti, zarůstějme do zraněného stromu bratří.“ Kromě abecedního hesláře s odkazem na prameny a literaturu pod každým heslem – část hesel je doplněna též portrétní fotografií – je Biografický slovník CČSH opatřen předmluvou bratra patriarchy Tomáše Butty, na niž navazuje seznam šifer jednotlivých autorů hesel. Kromě editorů, kteří zpracovali největší porci hesel, patří k autorskému kolektivu např. Jitka Balatková, Tomáš Butta, Jaroslav Hrdlička, Bohdan Kaňák, Pavel Marek, Oldřich Nováček, Ingrid Silná či Jiří Vogel. O podrobný historiografický

úvod se postaral historik a archivář Bohdan Kaňák. Nechybí seznam použitých zkratk a redakční poznámka editorů. Biografický slovník CČSH, který byl vytištěn v pevné vazbě a na kvalitním papíru, je možné zakoupit v prodejně Blahoslav za zvýhodněnou cenu 240 Kč.

redakce a M. Jindra

NAD PÍSMEM

Hle, hostinu jsem uchystal...

Mt 22,1-14

V dnešním evangeliu se hovoří o pozvání na svatbu královského syna. Není to jen tak obyčejná svatba, a tím pozváním na ni není nic menšího, než pozvání k věčné hostině – do království nebeského.

Většina z nás za svůj život už nejméně jednu svatbu vystrojila nebo se jí alespoň jako host zúčastnila. Víme tedy, že připravit takovou svatbu není nic jednoduchého. Kolik práce a starostí to dá, aby vše proběhlo tak, jak má. A teď si představme, že po všech těch dlouhých přípravách a zařizování začneme zvat svoje příbuzné, všechny naše přátele a známé, protože se s nimi o to štěstí a radost chceme podělit. Jak obrovské zklamání bychom prožívali, kdyby všichni, koho jsme v lásce pozvali, odmítli. Co bychom

asi dělali? Jak bychom se zachovali? Měli bychom ještě sílu a odvahu zvat a oslovovat další lidi?

V našem příběhu, jak jsme si řekli už na začátku, nejde o svatbu ledajakou. Je to svatba královská a zve nás na ni samotný král. Král s velkým K. To je velká pocta pro pozvané. Ale ouha! Pozvaní odmítají přijít. Jedni musí za prací, druzí za obchodem a další dokonce zabijí služebníky, kteří s pozváním přišli. Neslýchané. Kdo byl ten král a kdo byli ti, kteří pozváním pohrdli? Král nebyl nikdo menší než sám náš Bůh. Ti, kteří neměli zájem se svatby zúčastnit, to byl lid Izraele. A či to vlastně byla svatba? Královského syna – Syna Božího, Pána Ježíše. Král se prvním neúspěšným pozváním nenechal odradit a vyslal nové služebníky s pozváním dru-

hým. Ani to ale lid nepřijal. Vyměnil svatební veselí – jedinečnou příležitost k setkání s králem a jeho synem – za „neodkladné a důležitější“ záležitosti. Ale náš král se jen tak lehce nenechá odbýt. Znovu, již potřetí, vysílá své služebníky, tentokrát už ne k dříve vyvoleným, ale ke všem, které na svých cestách potkají. A oni jdou a přání svého krále splní. Přivedou každého, koho potkali. Svatební síň je konečně plná. Hostina může začít. Kdo jsou ti hosté, kteří pozvání přijali? Jsou to lidé ze všech koutů země, ze všech národů, lidé všech barev pleti, dobří i zlí, ti, kteří zaslechli králův hlas a touží ho následovat. (Tak je tomu i dnes. V dnešní církvi se také scházejí stejně různorodí lidé, jako v našem podobenství.) Všichni svatebčané se z úcty oblékli do svých nejlepších šatů. Tak je to správné. Na svatbu si vždy oblékáme to nejkrásnější, co máme. Což teprve na svatbu královskou! Jen jeden z přítomných nebyl oblečen tak, jak se očekávalo. Když král vstoupil mezi hosty, optal se ho: „Příteli, jak ses sem dostal?“ On se nezmohl ani na slovo.

Co tedy bylo špatné? Co na něm bylo jiného než na ostatních? Vždyť určitě i on měl na sobě to nejlepší, co vlastnil. Co tedy je tou vstupenkou na svatbu královského syna?

Apoštol Pavel ve svém listu Galatským (3,27) píše, že VE KŘTU JSME SE OBLÉKLI V KRISTA. To je ta naše vstupenka, to jsou ty naše šaty, které nás předurčují ke vstupu na královskou svatbu, tedy do království nebeského. To je ten oděv, který oblékáme při křtu a který máme mít na sobě den co den. Následovat našeho Pána, nosit Ho ve svém srdci a co nejčastěji vyznávat: „Ježíš je můj Pán a Král.“

Neodmítejme tedy pozvání našeho Krále, ale s radostí a vděčností ho přijímejme. Odmítnout – to by znamenalo pohrdat tím, komu vděčíme za vše, co ve svém životě máme. A to všechno, co máme, není naše zásluha, je to nesmírný dar Boží milosti.

A tak, sestry a bratři, radujme se, že i my všichni patříme k vyvoleným, k pozvaným na svatbu. Vždyť ona velkolepá hostina, na kterou jsme pozváni, je to nejlepší, v co náš život mohl vyústit. Amen.

Jana Hafnerová

19. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

*Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku?
Ale u tebe je odpuštění.* (Žalm 130,3-4)

První čtení z Písma: Izajáš 25,6-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Aby svou milostí naši mysl osvěcoval a našim srdcím svou pravdu vyjevoval, modleme se k Hospodinu.

3. Aby nám dal sílu vždy a všude pravdu hledat, v poznané pravdě stát a za ni bojovat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem: *Panovníku Hospodine, prosíme o tvou milost, ať nás vždycky doprovází, abychom byli stále oddáni dobrému dílu! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

Druhé čtení z Písma: Filipským 4,1-9

Evangelium: Matouš 22,1-14

Verše k obětování: Přídavky k Ester 14,12-13

Verš k požehnání: Žalm 34,10

Modlitba k požehnání: *Panovníku Hospodine, děkujeme ti za dary chleba a kalicha. Dej, aby svatá večeře Páně, kterou slavíme na památku oběti tvého Syna, nám byla posilou v naší slabosti! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

Vhodné písně: 12, 22, 31, 63, 129, 132, 150, 181, 283, 285

*Svatý Bože, děkujeme ti, že jsme byli pozváni ke společné hostině s tebou.
A prosíme tě, pomoz nám překonávat překážky a nástrahy
na naší cestě životem, abychom jednou byli opravdu hodni toho,
zasednout s tebou k jednomu stolu. Amen.*

Křesťanské organizace zastupující 2,8 miliard lidí vyzývají EU k soucitnější migrační politice

Křesťanské organizace zastupující 2,8 miliard lidí - okolo třetiny světové populace - vydaly prohlášení o zoufalé situaci migrantů a uprchlíků v Evropě a požadují soucitnější přístup.

„Solidarita by měla být hlavní zásadou, podle níž se řídí migrace a zvláště přijímání uprchlíků,“ píše se v prohlášení. „Očekáváme, že EU odmítne projevy a politiku strachu a zastrašování a zaujme zásadový postoj a soucitnou praxi postavenou na základních hodnotách, na kterých je založena.“

Organizace vydaly prohlášení s předstihem, než 23. září došlo k představení nového Paktu o migraci Evropskou komisí. „Tvoříme pouze jedinou vzácnou lidskou rodinu, v níž jsme pověřeni péčí jedněch o druhé,“ řekl prozatímní generální tajemník SRC Fr Prof. Dr. Ioan Saucă. „Azylová politika každého národa musí odrážet tento smysl péče a důvěry jako sdílené cesty, hluboké odpovědnosti a společného svědectví. Od prezentace tohoto nového paktu o migraci a azylu z 23. září Evropskou komisí máme vysoká očekávání.“

Rudelmar Bueno de Faria, generální tajemník ACT Alliance poznamenal, že tragický požár v Morii „byl bolestnou připomínkou zcela předvídatelných a zbytečných důsledků evropské azylové a migrační politiky, která staví integritu svých hranic nad integritu lidských životů a upřednostňuje populismus před důstojností a humanitou. Od Evropy a jejích vrcholných představitelů očekáváme více. Nastal čas změnit kurz.“

Dr. Jørgen Skov Sørensen, generální tajemník Konference evropských církví, prohlásil: „Církev a křesťanské komunity napříč Evropou jsou svědky znepokojivé situace migrantů a uprchlíků v regionu, zejména v návaz-

nosti na nedávný vývoj v táboře Moria. Lidské důsledky této situace nás hluboce znepokojují. Vyzýváme členské církve a vskutku všechny lidi víry, aby převzali svou roli poslů odvahy a naděje.“

Dr. Torsten Moritz, generální tajemník Komise církví pro migranty v Evropě, se zamyslel nad tím, že v posledních letech a nejtragičtěji před dvěma týdny během požáru v táboře Moria jsme byli svědky otřesných důsledků evropské migrační politiky. Moritz dodal, že Evropská unie potřebuje čestný a odvážný nový začátek, v kterém spíše přijme svou zodpovědnost, než by ji popřela.

Rev. Dr. Chris Ferguson, generální tajemník Světového společenství reformovaných církví, prohlásil: „Jako lidé víry stojíme při běžencích, uprchlících, těch, kteří hledají azyl a žádají o pohostinnost a přijetí.“ Evangelická církev Řecka od

samého začátku aktivně odpovídá na situaci uprchlíků a pokračuje v jejich podpoře všemi možnými způsoby.

Pro Rev. Martina Jungeho, generálního tajemníka Světové luterské federace, je prohlášení příležitostí pro evropské země růst v solidaritě. Řekl, že „jedním z prvních úkolů Světové luterské federace, stejně jako

Multilateralismus, soucit a služba jsou jádrem humanitární práce s vysídlenými lidmi na celém světě. Nesmíme zapomínat, že uprchlíci na útěku ztrácejí mnohé, ale nikdy svá lidská práva.

Evropské unie, bylo odpovědět na potřeby evropských uprchlíků po druhé světové válce. Naše členské církve po celém světě byly solidární s milióny těch, kteří byli vysídleni z Evropy. Multilateralismus, soucit

a služba jsou jádrem humanitární práce s vysídlenými lidmi na celém světě. Nesmíme zapomínat, že uprchlíci na útěku ztrácejí mnohé, ale nikdy svá lidská práva.“

Papežská rada pro jednotu křesťanů sdílela zamyšlení nad poselstvím papeže Františka: „Ve svém poselství ke Světo-

Od Evropy a jejích vrcholných představitelů očekáváme více. Nastal čas změnit kurz.

vému dni migrantů a uprchlíků, který katolická církev oslavila v neděli 27. září 2020 papež František uvedl: „Situace konfliktů a mimořádných humanitárních katastrof, zhoršovaných změnou klimatu, zvyšují počty vysídlených osob a postihují lidi, kteří již žijí ve stavu zoufalé chudoby.

Mnoho zemí, které zakoušejí tyto situace, postrádá adekvátní struktury pro uspokojení potřeb vysídlených lidí. Papež naléhá na veřejné činitele, církve a nás všechny, abychom přijímali, chránili, podporovali a integrovali vysídlené osoby.“

Podporu tomuto prohlášení vyjádřila také evropská divize Světové asociace pro křesťanskou komunikaci, která zdůraznila potřebu bojovat proti nenávisťným projevům vůči migrantům a uprchlíkům, zejména

ve veřejných médiích.

Prohlášení společně podepsaly ACT Alliance, Anglikánské společenství, Církevní výbor pro migranty v Evropě (CCME), Konference evropských církví (CEC), evropská divize Světové asociace pro křesťanskou komunikaci, Evangelická církev Řecka, Integroční centrum pro imigrantské pracovníky – ekumenický uprchlický program, nezisková organizace Řecké církve, Světová luterská federace, Papežská rada pro jednotu křesťanů, Světové společenství reformovaných církví, Světové společenství reformovaných církví (evropská divize), Světová rada církví (WCC) a Světová metodistická rada.

Tisková zpráva 20/7, Brusel

Zdroj: www.ceceurope.org/
Zpracovala Kateřina Vítková

Všechno souvisí se vším, aneb kam směřuje dnešní ekumena v Čechách?

V roce 2015 jsme se jako zástupci tří církví (Římskokatolické církve, Církve československé husitské a Českobratrské církve evangelické) účastnili audience u papeže Františka při příležitosti 600. výročí M. J. Husa. Následně jsme ve Vatikánu (Nepomucenu) společně se třemi kardinály (kardinálové W. Kasper, G. Coppa a M. Vlk) v bohoslužbě smíření doznávali svá provinění, prosili se navzájem za odpuštění za v historii učiněné bolesti. Posléze jsme tuto bohoslužbu odpuštění a smíření znovu prožili s představiteli církví v ČR v týnském chrámu v předvečer připomínky poprav 27 předáků stavovského odboje popravených r. 1621 na Staroměstském náměstí v Praze. To vše jsme vnímali jako dovršení úsilí o vzájemné pochopení a respekt, započatého hned po revoluci v 90. letech 20. století.

V této době byla cesta ekumeny v českém, ale současně i mezinárodním prostředí lemována mezinárodními sympozii věnovanými M. J. Husovi (papežská ocenění si z této práce odnesli mezi jinými i v loňském roce zesnulý prof. Zdeněk Kučera a rovněž emeritní děkan a současný proděkan HTF UK prof. Jan Blahoslav Lášek). V návaznosti na to papež Jan Pavel II. při své návštěvě v ČR v r. 1999 vyslovil lítost nad smrtí M. J. Husa a řekl, že musí být pro něj hledáno v církvi místo mezi reformátory.

V letech 1993/4 byly uzavřeny tři bilaterální dohody o vzájemném uznání křtu mezi církvemi Římskokatolickou, Církvi československou husitskou a Českobratrskou církví evangelickou. Právě společenství skrze svátost křtu vyzdvihl papež František jako východisko k nalézání láskyplných – bratrských – vztahů napříč církvemi při výše uvedené audienci. Takové vztahy jsme opravdu v roce 2015 zakoušeli, nejen když kardinál Vlk a biskup Radkovský deklarovali, že Jan Hus již není symbolem rozdělení, ale smíření. Důkazem toho byl společný workshop, který jsem vedla spolu s biskupem Radkovským při Evropském shromáždění Taizé, které právě na sklonku roku 2015 přivedlo do Prahy tisíce poutníků z celé Evropy.

V roce 2001 byla podepsána *Charta Oecumenica*, evropský dokument – směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě. Impulsem se stalo II. Ekumenické evropské shromáždění v Gratzu (1997), jehož se účastnily desetitisíce věřících napříč církvemi, zeměmi, laici i duchovní, mladí i starší. Následovaly tři roky redakční práce konzultované se všemi církvemi v Evropě – individuálně i prostřednictvím konferencí (symbolicky ve Wittenberku a v Římě). Za Kon-

ferenci evropských církví (CEC, sdružující více než 100 církví v Evropě) tehdy Chartu Oecumenicu ve Štrasburku podepisoval tehdejší prezident CEC, metropolita Pravoslavné církve ve Francii Jeremie, a za Evropskou radu biskupských konferencí Římskokatolické církve (CCEE) ji podepisoval tehdejší její předseda Miloslav kardinál Vlk. Ten se také zasadil o brzký překlad dokumentu do češtiny. Díky tomu začal rezonovat i v českém prostředí. (Drželi jsme tak krok s překlady do světových jazyků – poprvé na národní úrovni byla Charta podepsána představiteli církví v Německu na prvním ekumenickém Kirchentagu v Berlíně v r. 2003.)

V r. 2007 byl dokument přijat na národní úrovni také většinou církví, při tradiční ekumenické bohoslužbě v lednovém Týdnu modliteb za jednotu křesťanů. V ten den byla Ekumenickou radou církví v ČR zorganizována první Noc kostelů – tehdy tří pražských. V jednom z nich, v mikulášském chrámu na Staroměstském náměstí, byla v rámci programu uspořádána panelová diskuse právě k tomuto dokumentu. V naší církvi jsme Chartu reflektovali ve sněmovním dokumentu CČSH ve vztahu k ekuméně (přijatý VIII. sněmem CČSH na 6. zasedání 2014). Charta formuluje (dobrovolné) závazky v otázce směřování k viditelné jednotě, „*kteřá má své vyjádření ve vzájemně uznaném křtu a v eucharistickém společenství, jakož i ve společném svědectví a službě.*“ Závazky v dalších částech Charty směřují k ekumenické otevřenosti a spolupráci v oblasti výchovy a vzdělávání, k odbourávání předsudků mezi většinovými a menšinovými církvemi, k hájení menšin, k vzájemné modlitbě a oceňování různých bohoslužebných forem cír-

kvemi navzájem, *k pokračování vzájemného dialogu a při rozepřích, „zvláště když v otázkách víry a etiky hrozí rozštěpení, je třeba vyhledávat možnost rozhovoru za účelem společného projednání těchto otázek ve světle evangelia.*“ Církev se v Chartě přihlásila také ke společné odpovědnosti v Evropě – v oblasti sociální zodpovědnosti, základních práv, obrany zneužití náboženství pro etnické či nacionalistické účely, odporu nacionalismu, který by vedl k ponižování národů či menšin. Přihlásily se také k řešení konfliktů bez násilí a podpoře rovnoprávného postavení žen a mužů v církvi i společnosti. V kapitole ochrany stvořeného se hlásí k trvale udržitelnému životnímu stylu „namísto vlády ekonomických a konzumních tlaků“. V závěru se církev zavazuje k prohlubování vztahů s židovstvím, rozvoji vztahů s islámem a k setkání s jinými náboženstvími a světonázory.

Jak s výše uvedeným však souvisí v 90. letech 20. stol. započaté úsilí Spolku pro obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, který nakonec v lednu 2020 rozhodnutím pražského zastupitelstva prosadil za podpory vedení Římskokatolické církve postavení repliky sloupu, jenž se stal pro mnohé symbolem ponížení, nuceného vyhnání jejich předků, symbolem mocenského spojení trůnu a oltáře?

Namísto „rozhovoru za účelem společného projednání ve světle evangelia“, jak jsme se zavázali v Chartě, celá záležitost došla tak daleko, že byla zpolitizována a v srdcích tisíců tak zůstala jizva, která se nyní mnohým začíná opět rozvírat obnovenou bolestí.

Zastánci postavení repliky sloupu se snažili veřejnosti vnutit myšlenku, že se jedná o akt smíření. Podobně je nyní argumentováno plánované setkání 8. 11. v den 600. výročí bitvy na Bílé hoře, připravované Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví. Po ekumenických nešporách, které budou dle pozvánky obsahovat: „i kajícínou modlitbu, v které budou představitelé církví vyznávat minulá zranění a prosit Boha nejen za odpuštění, ale i za naději pro společnou cestu do budoucna“ ☞

Když se sejdou kalichy

Ve zšeřelém kostele jsou v temné skříňce pod stolem Páně uloženy tři kalichy. Všude je ticho a klid, a tak si spolu povídají. Znají se už dlouho, vždyť tu spolu tráví čas již několik let. Nejstarší z nich je zlatý, krásně tepaný. Druhý je z křišťálu a ten třetí, nejmladší, je z hladkého dřeva. Vzpomínají, co už zažily bohoslužeb, někdy i všechny tři společně, většinou však každý zvlášť.

„To já pamatuji!“ vypráví dědeček zlatý kalich, „když ještě nebyla naše církev a sloužil jsem při katolické mši. To každý dostal jen hostii a ze mě pil pouze farář. Teď je to podle mě lepší, když do mě namáčeji hostie pro všechny.“

„To je jasné,“ souhlasil dřevěný kalich. „Já když jsem občas na bohoslužbě mládeže, tak ze mě dokonce všichni i pijí – stoupnou si do kruhu a podávají si mě z ruky do ruky.“

„Stejně je to zvláštní, jak to má každá církev jinak,“ přemítal křišťálový kalich. „Vzpomínám, že mě jednou vzali na nějakou ekumenickou bohoslužbu a tam měl dokonce každý takový malíčký kalíšek, do kterého mu nalili víno z velkého

kalicha. A k tomu měli kousek chleba, ne hostie.“

„Máš pravdu,“ souhlasil zlatý kalich.

„Jinde se zase používají lžičky. Já si ale myslím, že Pánu Bohu je to celkem jedno, hlavně když to lidi myslí upřímně.“

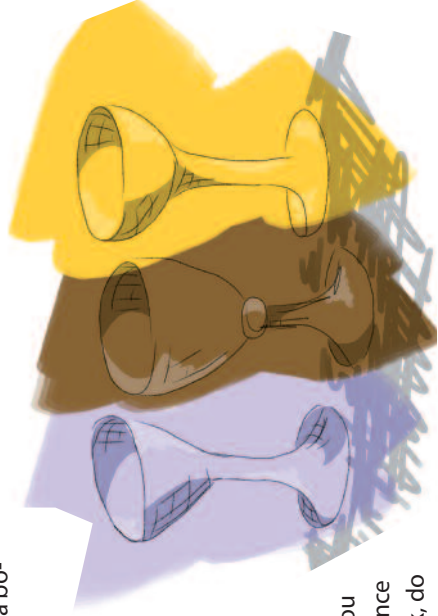
„Přesně tak,“ navázal dřevěný kalich.

„Někdy je to i přímo cítit ve vzduchu, že se lidé opravdu vroucně modlí a Pán je tam přítom s nimi. Cítíte to taky?“

„Ano, to je pak velká krása,“ rozzářily se souhlasně zlatý i křišťálový kalich tak, že to tu temnou skříňku na chvíli úplně rozsvítilo.

JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

C E S T A

Znáť své kořeny

Navazovat a rozvíjet ekumenické vztahy s jinými církvemi je jistě velmi správné a důležité. Je dobré seznamovat se s jejich tradicemi, které nás mohou i v lecčems inspirovat. Zároveň je však důležité znát tradice a důrazy své vlastní církve a mít jasno v tom, proč právě tato církev se stala mým domovem. Jinak se může stát, že člověk nebude vědět, kam a proč vlastně patří.

JK

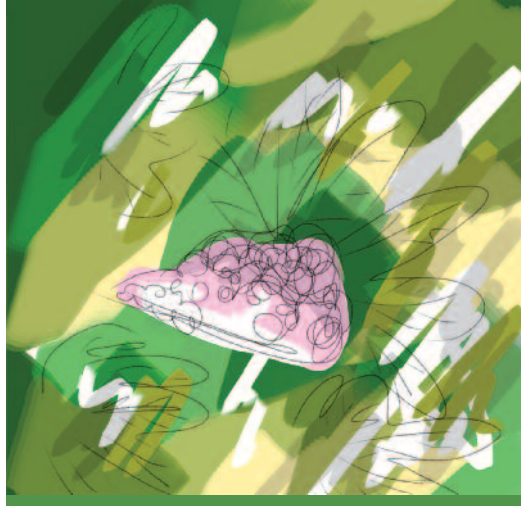
Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za bohatství různých církví, které umožňují lidem hledat cestu k tobě. Prosíme tě za přátelské vztahy mezi církvemi s vědomím, že nás všechny bez rozdílu spojuje víra v tebe. Amen.

Kaštan

Co to má kaštan na ramenu?
Maně si oči začalíním:
Zřím světlou hrudku nakloněnou
rozvírat se jak na dlani.
Hle, prsy, spjaté ve vějíři
vztahují zvolna od temnot
v poupatech zanicený knot,
jenž do okolí světlem hýří.
Než podzim do krajiny vkročí,
se z bílých svícňů, vzhůru skutých
a z růžků kvítků rudoožlutých
pozvolna stanou hnědé oči.

Miroslav Matouš
(Řeč květů a křídel)

Sto let služby Bohu, sto let pomocí člověku

9. Ekumena

V křesťanském smyslu označuje slovo ekumena společenství všech křesťanských církví a jejich spolupráci. Ekumenismus pak je hnutí, které se snaží o sblížení a spolupráci různých křesťanských církví.

Cirkev československá husitská je svou věroukou jedinečná, protože díky svému vývoji a okolnostem svého vzniku v sobě spojuje jak katolické kořeny, upravené ovšem v duchu modernistického hnutí, tak prvky protestantské i pravoslavné. To jí na jedné straně postavení v rámci ekumény ponechává znesnadňuje, protože nepatří do žádné velké skupiny či svazu církví – protestantských či reformatních, na druhé straně jí to však umožňuje velkou ekumenickou otevřenost.

Proto již několik let po svém vzniku představil Karel Farský novou církev na ekumenické konferenci ve Stockholmu a v průběhu let se Církev československá husitská stala členkou významných mezinárodních ekumenických organizací – Světové rady církví (WCC), Konference evropských církví (CEC) a později i Společenství evangelických církví v Evropě (GEKE), ale i dalších, kde je v posledních dvaceti letech pravidelně

zastoupena i v řídicích orgánech. Zástupci všech členských církví těchto velkých ekumenických organizací se vždy jednou za několik let sejdou, aby společně chválili Boha, informovali se o situaci ve svých zemích a domlouvali se na nových projektech.

CČSH má také několik partnerských církví v zahraničí, především v Německu, konkrétně Saskou evangelickou církev a evangelickou církev v Anhaltu. Doma je samozřejmě členkou Ekumenické rady církví v ČR, která pracuje v celé řadě komisí a každoročně připravuje řadu akcí – například Novoroční ekumenickou slavnost nebo 28. října Modlitbu za domov.

CČSH se s ostatními křesťanskými církvemi podílí na celé řadě společných projektů – patří sem například již dříve zmiňovaná služba kaplanů v nemocnicích, ve věznicích a v Armádě ČR, dále například společně poskytovaná pomoc při humanitárních katastrofách, společné diakonické projekty (např. hospic) a podobně.

Soutěž o tři knihy

Pošlete nám řešení této „ekumenické“ osmisměrky spolu se svou adresou nejpozději do poloviny listopadu na jana.krajcirkova@ccsh.cz a v prosincové Cestě se dozvíte, zda jste vyhráli knižku.

K	I	L	O	T	A	K	O	R	A	T	S
A	D	V	E	N	T	I	S	T	A	J	E
A	D	H	N	V	O	B	L	T	K	A	V
T	T	U	J	V	A	A	R	A	R	P	E
S	O	S	Z	Á	I	N	T	A	U	M	K
I	Z	I	I	K	H	O	G	K	T	R	R
D	Ě	T	A	T	L	E	S	E	O	R	Í
O	N	A	N	Í	P	I	N	B	L	C	C
T	K	I	K	T	B	A	S	O	E	Í	S
E	U	N	I	T	Á	Ř	B	B	T	I	K
M	Ý	N	V	A	L	S	O	V	A	R	P

ADVENTISTA	HUSITA	OBEC
BAPTISTA	JÁHEN	PRAVOSLAVNÝ
BISKUP	KATOLÍK	SBOR
BRATR	KNĚZ	STAROKATOLÍK
CÍRKEV	LAIK	UNITÁŘ
EVANGELÍK	METODISTA	

Blahopřejeme výhercům soutěže ze srpnového čísla (tajenka: Peníze jsou složité.):
Alžběta Protiváňková z Nákla
a Amálie Sladkowská ze Zlína

Biblická kniha Příslaví

10. Jiní bohové

Tématem tohoto čísla je ekumena, tedy spolupráce s ostatními křesťanskými církvemi a vztah k jiným náboženstvím.

Když se na toto téma podíváme z hlediska Starého zákona, je to celkem jednoznačné. Vyvolený lid Izraele se řídí

Desaterem Božích příkázání, z nichž hned to první jasně říká, že bude uctívat pouze Hospodina, jediného pravého Boha. Desatero zakazuje uctívání jakýchkoliv model a jiných bohů či bůžků. Nebylo to snadné, vždyť Izraelci se po svém příchodu do zaslíbené země neustále potkávali s jinými národy, které zde žily, a s jejich božstvy. Proto Zákon stanovoval velmi podrobná a přísná pravidla ohledně způsobu jejich života, stravování a podobně, aby nedocházelo k nevěrnosti Hospodinu. O tom, že se jim ne vždy dařilo je

beze zbytku dodržovat, najdeme zmínky na mnoha místech Starého zákona, ať již v knize Exodus, v Pro-rocích a podobně. Vždy, když se od Hospodina odvrátili, vedlo se jim zle.

A co kniha Příslaví? Jak jsme již několikrát zmínili, snaží se tato sbírka různých poučení vést své čtenáře k moudrosti a rozumnosti. Základ moudrosti pak spatřuje v bázni před Hospodinem, což je zdůrazňováno opakovaně na mnoha místech. Kniha varuje před

řadou neřestí – před nepoctivostí, leností, nevěrou, hloupostí, krivým svěděním a podobně. Přímou výzvu k věrnosti jedinému Bohu Hospodinu však v knize Příslaví nenajdeme. Je to zřejmě natolik samozřejmý předpoklad v životě každého příslušníka izraelského národa, že se to rozumí samo sebou. Kdo žije v bázni před Hospodinem, nemůže pochopitelně uctívat jiné bohy!

JK

Nakreslila: Lucie Krajčůvková

Církev mezi sebou vedou rozhovory o společném sblížení, jejichž výsledkem je například dohoda o vzájemném uznání křtu, která byla podepsána v roce 1994 zástupci Církve římskokatolické, Českobratrské evangelické a Československé husitské.

Na druhé straně například na svátost večeře Páně (eucharistii) se pohled různých církví stále ještě liší. V naší církvi po vzoru husitů přímějí mají všichni věřící tzv. podobojí – tedy chléb i víno, zatímco v katolické církvi tak přijímá pouze duchovní, ostatní pak jen chléb. Také platí, že v naší církvi mohou k večeři Páně přistupovat všichni pokřtění, tedy i členové jiných církví, zatímco v katolickém kostele mohou tuto svátost přijmout pouze katolíci. Nicméně se vzájemně vztahy mezi církvemi postupně stále zlepšují v duchu zásady „jednota v rozmanitosti“, která je i mottem Evropské unie. Vždyť všichni máme společného Boha a všichni jsme na jedné lodi – proto je

i loď symbolem ekumenického hnutí. To je však jen jedna rovina ekumenických vztahů, ta „oficiální“. Vedle toho se na místní úrovni, v jednotlivých obcích rozvíjí tzv. lokální, místní ekumena, kdy se společně scházejí duchovní i věřící různých církví, pořádají společné akce, ekumenické bohoslužby, scházejí se například v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů nebo Světového dne modliteb žen.

Nebo jen tak, prostě proto, že se jim chce a je jim spolu dobře.

Není také výjimečné, že si církev navzájem půjčují své kostely – když nemá daná církev v obci vlastní objekt, jiná církev jí půjčuje pro konání bohoslužeb ten svůj.

CČSH se rovněž podílí na dialogu s jinými náboženstvími, například islámem. Zástupce Federace židovských obcí je přidruženým členem Ekumenické rady církví v ČR.

JK

Na dvoře krále Nabúkadnesara

1. Moji noví svěťenci

Jmenuji se Ašpenaz a jsem veitletem dvořanů na dvoře krále Nabúkadnesara. Můj panovník je velký vojevůdce, říše. Můj panovník je velký vojevůdce, který stále více rozšiřuje území naší říše o další dobyté země. Současně však ve své moudrosti mysli do budoucnosti a snaží se podmaněná království k Babylonské říši připoutat nejen silou, ale pouty mnohem pevnějšími. Vždy, když je nové území dobyté, jsou z místní královské rodiny a šlechty vybráni ti nejlepší chlápci, kteří jsou pak vychováni na babylonském dvoře. Jistě chápete, že tím, že se již od útlého mládí seznamuji s tím nejlepším, co naše říše vytvořila, nemohou než k ní přilnout přinejmenším posvátnou bází, mnohdy však též upřímnou úctou a obdivem. Aby tomu tak skutečně bylo, to je mým největším úkolem. Ano, právě já, Ašpenaz, veitlet dvořanů, mám na starosti výchovu a vzdělávání těchto jinochů, dovezených sem ze všech koutů naší říše. Důvěra mého panovníka v mé schopnosti je skutečně velká – jsem to já, kdo ze všech zajatců vybírám ty, kterým se dostane té cti vyrůstat na královském dvoře. A poté leží na mých bedrech

břímě jejich nesnadné výchovy. Mám tři roky na to, abych je naučil našemu jazyku, seznámil je s největšími díly našeho písemnictví a největšími výdobytky naší kultury. Poté jsou představeni králi a on si z nich vybere ty nejlepší z nejlepších, kteří se stanou součástí jeho dvora.

Ani si nedovedete představit, jak náročný úkol to pro mě jel. Vždyť těch jinochů jsou desítky! Každý z nich mluví jiným jazykem a pocházejí z velmi odlišných prostředí. Vybírám jich proto vždy z každé země několik, aby se alespoň zpočátku necítili tak osamělí. Někteří to i tak nesou velmi těžce, jsou sklíseli, apatičtí a bez zájmu. Jiní jsou ochromeni strachem a bází před naší mocnou říší a jejími bohy. Najdou se mezi nimi ovšem i hoši divocí a vzpurní, které je třeba nejprve zkritičt a přimět k poslušnosti. Mou výchovou jich prošly již zástupy. Většina z nich nezanechala v mých

vzpomínkách výrazné stopy – přišli a zase odešli. Někdy v životě však nezapomenu na čtyři jinochy, kteří k nám byli jednoho dne přivedeni z dobytého judského města Jeruzaléma. Nejvíce z nich vynikal chlapec jménem Daniel, který však ode mne dostal nové jméno Belšasar. Jeho druhý jsem pojmenoval Šadrak, Měšak a Abed-nego. Hned od počátku mě zaujali svým neobvyklým chováním. Většina mladíků je buď vystrašená, nebo se napak tváří velmi bojovně a vzpurně.

Tito čtyři však, ačkoliv nebyli o nic starší než ostatní v téže situaci, chovali se velmi klidně, vážně a dospěle. Pokud měli nějaké obavy, nedali je na sobě znát. Tvářili se hrdě, jakoby je nádherna našeho města ničím neohromila. Zároveň však nepovažovali za nutné vzpírat se a vzdorovat mým nařízením.

Zaradoval jsem se, protože mi okamžitě bylo jasné, že se mi zase jednou po delší době dostal do rukou opravdu kvalitní materiál, mohu-li to takto říci. Jako zkušební vychovatel jsem ihned rozpoznal, že budou-li dobře vedeni, mohou z těchto mladíků vyrůst opravdu skvělí a vzdělaní muži. Zvláště Belšasar vypadal velice slibně. Byl to přirozený vůdce této malé skupinky. Ostatní se vždy se vším obraceli na něj, co řekl, to udělali. Jeho autorita však nebyla nijak vynucena, byla naprosto přirozená.

Tehdy jsem ovšem ještě netušil, co všechno Belšasar, kterého jeho druhové ovšem nadále oslovovali hebrejským jménem Daniel, co všechno ten mladík dokáže.

A právě o tom vám chci vyprávět. Jana Krajčířiková

Neakcesilic: Lucie Krugličková

➤ (www.cirkev.cz), má být vztyčen v Aleji exulantů smírčí kříž. Večer je plánován v pražské katedrále koncert „s úmyslem podpořit dobrou vůli a tvůrčí iniciativu směrem k smíření a vzájemnému respektu.“

Slova jsou to krásná, kdo by byl proti smíření a vzájemnému respektu? Při výše zmiňované audienci u papeže Františka v r. 2015 papež uvedl: „*Tím, že odpovíme na Kristovo volání k trvalému obrácení, jež všichni potřebujeme, budeme moci společně postupovat na cestě smíření a pokoje. Na této cestě se s pomocí Boží milosti naučíme uznávat se navzájem jako přátelé a vnímat úmysly druhých v tom nejlepším možném světle. V tomto smyslu vyjadřují naději, že se rozvinou přátelská pouta i na rovině místních společenství a farností.*“

Všimněme si vstupní podmínky pro smíření: trvalé obrácení. Jak z Písma víme, obrácení nese své konkrétní plody. Vzpomeňme na Jana Křtitele, který vyzýval k obrácení, pokání, a jak spílal těm, kteří spoléhali na to, že mají spásu jistou. (Mt 3; L 3) Ony plody obrácení měly zlepšit stav věcí i stav člověka ve vztahu k druhému.

Nejen prosazení postavení repliky mariánského sloupu, ale i další doklady praxe, které se nedají označit jako ekumenicky vstřícné, ukazují ale spíše na to, že tyto plody nezpůsobují zlepšení našich vzá-

jemných vztahů, ba co více, zhoršují je, a těžko můžeme proto hovořit o smíření. Deklarovat smíření vztyčením smírčího kříže v Aleji exulantů vyvolalo i reakci spolku Exulant, zastupujícího 11000 potomků popravených a vyhnaných v roce 1621, reagující současně i na výsledky společné Ekumenické komise České biskupské konference a Ekumenické rady církví v ČR pro české církevní dějiny 17. století: „*Tyto akce považujeme za falešné předstírání neexistujícího pokroku v pohledu na dobu násilné protireformace.*“ Generální tajemník Ekumenické rady Církví Petr Jan Vinš píše v editoriale v září 2020 vydaného 2. pracovního listu výše uvedené komise, dotýkající se otázek nuceného exilu, že se nejedná o nový ideologický výklad, ale texty mají být vnímány „*jako impulz k dialogu – ve farnostech, školách, společenstvích. Dialogu nad našimi dějinami i nad tím, že dnes, o 400 let dále, jeden druhého nechceme vytěšňovat nebo vyhánět, ale chceme a dokážeme žít spolu.*“

Deklarovat (znovu po 5 letech) smíření bez předem vedeného dialogu o otázkách dalších (tj. nyní o otázkách násilné – krvavé rekatolizace, konfiskace majetku a nuceného vyhánění, aniž by tím byla uzavřena diskuse předchozí k M. J. H., která však nyní neprobíhá) a napasovat ho na 600. výročí bitvy na Bílé hoře,

znamená opět ranit mnohé, kteří jsou otevření dialogu. Ten se však odehrává zatím pouze mezi několika historiky ve výše uvedené komisi. Lze jen doufat, že deklarace 8. 11. na Bílé Hoře bude mít své vyústění v rozhovoru, který spolu začneme vést. A projeví se i v konkrétních plodech obrácení – tím by mohla být kupř. informační tabule k postavené replice mariánského sloupu, která by zaznamenala historický původ a účel sloupu, jak vyplývá i z tzv. Valdštejské teze, zveřejněné historickou společností Veritas. (<https://veritas.evangelnet.cz>)

A dále důstojné zpracování pietního místa – popraviště 27 vůdců stavovského povstání v Praze na Staroměstském náměstí, které je nyní připomínáno, kromě téměř neviditelné desky na Staroměstské radnici, kříží v chodníku, po nichž lidé šlapou, aniž by si uvědomili, co znamenají.

Vyrovnat se s minulostí, byť dávno uplynulou, která přinesla mnohá zranění, ba i smrt mnohých, je třeba nápravou toho, co lze ještě napravit, a současně neotvírat staré rány znovu bolestným způsobem.

A děje-li se tak z pohledu mnohých, je třeba na to brát ohled a hledat možnosti uzdravení, a ne to překrýt další deklarací smíření bez tolik potřebného dialogu na všech úrovních.

Hana Tonzarová

VATIKÁNSKÉ ARCHIVY A CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ (HUSITSKÁ)

V rámci cyklu přednášek ke stému výročí naší církve se v jejím ústředí v září uskutečnila přednáška doc. Marka Šmída na téma *Církev československá husitská ve světle vatikánských archivů*. Jmenovaný expert na české křesťanské dějiny se dlouhodobě věnuje výzkumu v těchto moderních archivech a jeho práce přinesla nemalé plody - i v podobě několika samostatných monografií.

Jeho svědectví o zpravodajské činnosti apoštolských nunciů na začátku 20. století, kteří informovali apoštolský stolec o specifických událostech a pnutí v rámci katolické církve v naší zemi, zahrnovala i tuto výstižnou dobovou citaci: „*Tito reformisti nebo lépe řečeno ničitelé církevní disciplíny představují malou skupinu uvnitř církve. Nemají proto právo hovořit jménem českého kléru. Ve většině případů se jedná o kněze liberální a šarlatánské, kteří terorizují kněze dobré.*“ (květen 1919)

Maximální pozornost zpravodajů byla, jak demonstroval přednášející, věnována Jednotě katolického duchovenstva a skupině kolem Karla Farského - a zájem Vatikánu o dění u nás neutichl ani po ustanovení naší církve radikálním levicovým proudem klubu Ohnisko v lednu 1920, včetně sledování dramatických „bojů o kostely“.

Podrobné zprávy se samozřejmě týkaly také samotné osobnosti Karla Farského, jeho literární činnosti včetně přispívání do Českého zápasu i misijních a ekumenických cest v zahraničí (Stockholm 1925, USA 1925-1926).

Pro mnohé účastníky přednášky bylo překvapující svědectví o snaze „obrátit patriarchu na smrtelné posteli“. Byla to spontánní akce Václava Davídka, kolegy Farského ze studií, či šlo o připravenou akci Vatikánu? Vzhledem k tomu, co farář Davídek napsal sekretáři pražské nunciatury (následně posláno do Vatikánu), přednášející se domnívá, že šlo o snahu sv. stolce zlomit víru umírajícího Karla Farského a zdiskreditovat Církev československou. „*Nabádal jsem ho,“* uvádí Davídek, „*aby nechal zatvrzelosti a pomyslel na věčnost. A neobětoval spásu nesmrtelné duše za hrstku lidí, kteří stejně nevěří... ať se vrátí ke své mateřské církvi... celá ta jejich sekta je skokem do tmy, která se rozplyne...*“

O panně Marii říkal zásadně jen matka Pána. A prohlásil - pokud budou lidé milovat matku našeho Pána, budou všechny rodiny křesťanské. *Potřebujeme spíše křesťanské matky...*“

„*Obrácením Farského by se ut'ala hlava tomu sektářskému monsturu. S vyjádřením úcty a hojné milosti Boží zůstávám v Kristu.*“ (Farář Václav Davídek, 4. května 1927). red

Tělo a společenství

Pěkných pár dní jsem přemýšlel, jak vyjádřit, čím vším je pro mě společenství, do něhož si nás Bůh svolal. Až jsem si vzpomněl na knihu profesora Petera Browna *Tělo a společnost, pojednávající o sexuální morálce v rané církvi*. Název té knihy jsem si mírně poupravil. Nebudu totiž psát o sexu či askezi, ale právě o církvi, ovšem nikoli o hierarchické instituci či odosobněné ideji, nýbrž o církvi jako živoucím organismu, který je tělem dýchajícím, nikoli bezduchým.

Nedávno mě zaujaly dva postřehy z církevního prostředí, zdánlivě protikladné. První se týká znevažování role duchovenstva a polemizuje s představou, že zvláštního kněžstva není zapotřebí. Druhý kritizuje nedoceňování významu laických věřících a upozorňuje, že kromě „náboženských profesionálů“ potřebujeme v církvi i dobrovolníky, aktivní a hrdé nositele charismatu laického apoštolátu. Oba postřehy ukazují na stejný problém s církví, která je naším duchovním domovem. Ještě se plně nestala tím, čím ve své podstatě už je: koinónií, communiem, společenstvím (postaru „obecenstvím“).

Nikoli jen tak ledajakým společenstvím (spolkem, kroužkem, organizací), k němuž bychom našli četné analogie v profánní sféře. Charakter křesťanského společenství vyplývá už ze slova „církev“, odvozeného od řeckého výrazu „kyriaké“, neboli „patřit Pánu“. Církev mu patří, protože je jeho tělem, a to nikoli obrazně, nýbrž reálně. Jde skutečně o tělo Krista! Teolog Zdeněk Trtík prohlásil, že zde na zemi Kristus existuje „jako obec“.

Společenství církve je tedy společenstvím Kristova těla. Křtem a vírou jsme s Kristem sjednoceni v jedno tělo. Proto bohoslužba vrcholí eucharistickou hostinou, při níž se stáváme tím, co přijímáme: Kristovým tělem a krví. V husitské liturgii se vyznává hluboká pravda: „Jsme živi, avšak již ne my, žije v nás Kristus.“

Tělo není neuspořádanou masou, neboť organismus je mnohovrstevnatým společenstvím, v němž jednotlivé části mají své úkoly, vzájemně na sobě závisejí, spolupracují a společně tvoří jeden celek. Spíše než o „hierarchii“ ve smyslu nadřazenosti a podřízenosti se jedná o „funkční zařazení“ jednotlivých částí, které se harmonicky doplňují. V Kristově těle tomu nemůže být jinak. A přece!

Za dvacet let, co jsem s církví spjatý, jsem byl svědkem – a někdy též účastníkem, což s hanbou přiznávám – řady mezilidských konfliktů. Obvykle v nich nešlo o střet dobra se zlem, ale o neschopnost vzájemně si naslouchat, respektovat se

v různosti a pokusit se hledat styčné body, které by nás mohly propojit a usmířit. Některé z těch konfliktů byly malicherné asi jako spor mezi členkami okrasného květinového spolku v anglikánské farnosti reverenda Goodfellowa v podání herce Rowana Atkinsona ve filmu *Univerzální uklízečka*. Jiné byly o dost vážnější a zanechaly po sobě rány, které se nezhojí, dokud protivníci nenajdou dobrou vůli odpustit si.

Pro budování autenticky křesťanských vztahů je nezbytné přijmout základní východisko: duchovně zdravé společenství nestojí na kléru ani na laicích, nýbrž na Kristu. Církev má svoji hlavu, a tou je oslavený Kristus, a má i svoje srdce, a tím je Duch svatý. Žádný kněz ani laik si nesmí hrát na hlavu či srdce, protože tyto klíčové úlohy jsou v Kristově těle od počátku obsazeny! Kdyby kterýkoli farář či předseda rady starších snad hlásal něco jiného, umravňme ho s bratrskou láskou, mezi čtyřma očima, a nepranýřujme ho jako hříšníka, kterým je každý z nás.

Fundament, který jsem popsal, asi nikdo v církvi nezpochybňuje, ale zároveň se zdá příliš abstraktní. Jak jej převést do praxe? Nemám recept, nýbrž prosbu. Probouzejme v sobě vědomí, že všichni jsme součástí jednoho těla, do něhož jsme z Boží lásky včleněni křtem – ponořením do tajemství ukřižovaného a vzkříšeného Krista. Zdravý růst církevního organismu se neobejde bez osobního přičinění – a nemalého sebezapření – nás všech. Každý jsme „kústkou v těle“, bez níž nelze dosáhnout konečného naplnění velkolepého Božího záměru!

Kristus nás potřebuje, aby jeho tělu nic nechybělo. Na každé částice mu nesmírně záleží, dokonce i na slepém střevě. Často si v církvi připadám jako střevo, pokud je to však moje „funkce“ v Kristově těle, vděčně ji přijímám.

Od prvotní křestní milosti se odvíjejí všechna charismata, dary Ducha svatého, jímž dýchá i naše poraněné tělo církve. Některá z charismat vnitřně souvisejí s dalšími svátostmi a zakládá se na nich církevní úřad (služebné kněžství) nebo ži-

votní stav (manželství). Jiná se rozvíjejí „neoficiálně“, a přesto se podílejí na věčném kněžství Ježíše Krista (připomeňme, že z pohledu židovského Zákona byl Ježíš „pouhým“ laikem!).

Právě v těchto charismatech se projevuje dynamický a prorocký rozměr církve, bez něhož by církevní instituce ustrnula v klerikalismu a rezignovala by na misijní práci i charitativní a kulturní činnosti. Zabydla by se v pohodlné roli „úředníků kultu“, provozujících „obřadní magii“, nicméně bez charismatu dobrého čaroděje Gandalfa a bez potenciálu nadchnout – natož strhnout – kohokoli z normálních lidí mimo církevní ghetto.

Několik měsíců po přijetí křtu jsem váhal, zda se dát na dráhu kněze, anebo praktikovat křesťanskou víru, naději a lásku v laickém apoštolátu. Hledal jsem své povolání a díky Bohu je našel. Ano, patřím mezi nositele služebného kněžství, ale snažím se vyvarovat klerikálních móresů (nevadí mi, že někteří k nim počítají i to, že příležitostně užívám bílého liturgického roucha a barevných štol).

Vřele souhlasím s kolegou Vladimírem Hrabou, který v knize *Kristus vprostřed nás* vysvětluje: „Všichni pokřtění participují na Kristově tajemství a na liturgickém dění. Obojí je založeno na křtu, který dává také účast na Kristově kněžském poslání. Všichni pokřtění jsou účastní obecného kněžství, které je v podstatě křestním kněžstvím. V rámci obecného kněžství se udělením kněžského svěcení oddělují osoby způsobilé pro kněžství služebné. Ordinovaní služebníci nejsou pomyslnými prostředníky mezi Bohem a lidmi. Tím je jen sám Kristus. Služebné kněžství je povolání být služebníkem společného kněžského povolání všech pokřtěných.“

Mám skrovné přání, abychom „společné kněžské povolání všech pokřtěných“ přijali jako základní stavební prvek mezilidských vztahů v církvi a výchozí bod k potřebné diskusi o podobě církve v 21. století. Držím se naděje, že tvářemi pokřtěných v našem církevním společenství budou čím dál zřetelněji prosvítat kristovské rysy a přetvoří když ne svět, tak aspoň blízké okolí ve šťastnější a radostnější místo k životu. Jak věděli pouštní otcové, začít musí každý sám u sebe: „Na nikoho kvůli ničemu nehleď svrchu, nikoho nesud’, nikoho nepomlouvaj, a Pán ti dopřeje pokoj.“

Lukáš Bujna

Fairtrade podporuje pěstitele ve světě

Fairtrade je certifikace zboží. Lidem ze zemí Afriky, Asie a Latinské Ameriky poskytuje možnost užít se vlastní prací za důstojných podmínek. Pěstitelé a zaměstnanci dostávají v rámci systému fairtrade za své kakao, kávu nebo další plodiny dobrou výkupní cenu a navíc fairtradový příplatek.

Více než 2/3 světové produkce kakaa pochází právě ze západní Afriky. Tamní rodiny drobných pěstitelů kakaa nemají za svou produkci dostatečně zaplacenou a žijí v chudobě. V Pobřeží slonoviny (Côte d'Ivoire) si pracovník na plantáži vydělá méně než 1 USD denně. V oblasti je také rozšířena dětská práce, jen v Pobřeží slonoviny a Ghaně je nuceno pracovat více než 2 miliony dětí. Pěstitelé žijí často v odlehlých venkovských oblastech bez fungujících škol, zdravotní péče a přístupu k pitné vodě. Stále více mladých nevidí v pěstování kakaa budoucnost a s vidinou lepšího životy odchází do měst. Tam většinou končí v beznaději městských slumů. Vliv nadnárodních společností vyrábějících čokoládu a tamních vlád se stále zvyšuje, a to dále oslabuje vyjednávací pozici drobných pěstitelů. Těm pomáhá zapojení do fairtradových družstev. Brou Hyacinthe je předseda fairtradového družstva Scoopadef, které spojuje kakaové pěstitele z okolí města Gagnoa v západní

části Pobřeží slonoviny: „*Naši členové se potřebují starat o své plantáže, proto jim z části fairtradového příplatku platíme hnojivo a postřiky. Z příplatku také stavíme školy a budujeme moderní studny,*

aby měli pěstitelé přístup k pitné vodě. Snažíme se také zlepšit školní lavice a distribuovat je tam, kde chybí. Vylepšili jsme také naši centrálu a sklad. Toto všechno se nám daří realizovat díky zapojení do fairtrade.”

Mezi základní principy fairtrade patří

spravedlivá výkupní cena, fairtradový příplatek, možnost předfinancování, demokratické rozhodování, dodržování lidských a pracovních práv, zákaz nucené a dětské práce, šetrnost k životnímu prostředí. Fairtradové suroviny pěstují malí pěstitelé v zemích globálního Jihu. Jedná se především o kávu, kakao, banány, čaj, třtinový cukr, rýži, koření nebo také bavlnu a řezané květiny.

Fairtrade je nejen certifikační systém s více než 1,6 milióny zapojených pěstitelů, ale i celosvětové hnutí. Do kampaně Fairtradová města je v 30 zemích zapojeno více než 2000 měst, včetně měst jako Londýn, Dortmund, Brusel nebo Řím, ale i řada malých obcí jako obec Otnice na Vyškovsku, která se v září 2020 stala třináctým místem v České republice, které obdrželo titul Fairtradové město. Do podpory Fairtrade se zapojují také školy nebo církevní sbory. Možnosti podpory pěstitelů najdete na www.fairtrade-cesko.cz/zapojte-se.

Stanislav Komínek, foto: autor

Mýty o Fairtrade

Pro pěstitele ze zemí globálního Jihu má fairtrade velice konkrétní prokazatelné přínosy. Přesto lze občas slyšet výhrady. Některé jsou oprávněné a fairtrade se je snaží řešit. Jiné se však zakládají na nepochopení nebo na nepravdivých informacích. Které mýty zaznívají nejčastěji a jaká je realita?

• Fairtradové výrobky jsou dražší

To už není pravda. Platilo to dříve, kdy fairtradové výrobky nabízely výlučně malé obchůdky, pro něž je logistika takového obchodování náročná a tedy nákladná. I díky většímu zájmu spotřebitelů o původ potravin a etické otázky jejich vzniku se dnes do prodeje fairtradových výrobků zapojují i globálně působící společnosti a obchodní řetězce, což vede ke zvyšování objemu prodaného zboží a tedy snižování logistických a jiných fixních nákladů.

Dražší než konvenční zboží mohou být fairtradové produkty tehdy, mají-li zároveň certifikaci BIO.

• **Jen malé procento z ceny, kterou zaplatíte, dostanou pěstitelé**
Tento mýtus vychází z nesprávného předpokladu, že fairtradová farmáři žijí z podílu na prodejních cenách zboží se známkou Fairtrade. Tak to ale není. Zapojení do fairtrade pro pěstitele znamená, že za svou produkci dostane ihned po dodání své kávy nebo

kakaa takovou cenu, která pokryje výrobní náklady: buď cenu tržní, nebo minimální fairtradovou cenu. Navíc získají tzv. fairtradový příplatek určený na rozvoj jejich komunit a investice do vyšší efektivity a kvality své produkce.

Přínos uvědomělého nakupování tedy nespočívá v tom, že by část ceny, kterou v obchodě zaplatíte, putovala k pěstitelům v zemích globálního Jihu, ale v tom, že takovým nákupem zvyšujete odbyť fairtradových surovin - a obchodníci tak mají důvod nakupovat více kávy, kakaa, banánů nebo cukru za podmínek fairtrade...

• Peníze z licenčních poplatků nejdou pěstitelům, ale do marketingu

Licenční poplatky - tedy peníze, které za používání známky FAIRTRADE platí obchodníci - skutečně nejsou určeny pěstitelům. Ti ze systému fairtrade profitují jinak - zaručenými minimálními výkupními cenami, fairtradovým příplatkem, dlouhodobými kontrakty...

• Známkou Fairtrade si může na obal dát každý a pak tvrdit, že obchoduje eticky

Není pravda. Jde o chráněné označení, které obchodníci a výrobci mohou použít na výrobky, které splňují standardy fairtrade. Musejí je plnit jak pěstitelé, tak zpracovatelé úrody. Plnění těchto standardů je kontrolováno nezávislou auditorskou společností FloCERT.

Vybráno z webových stránek www.fairtrade-cesko.cz

O pasti na víru

Potkal jsem nedávno ve vlaku člověka, který si čet v knížce, při každém otáčení stránky pozoroval spolucestující, až sklapnul desky a zeptal se souseda - Víte, co je to pravé a čisté náboženství? - V kupé by se dala atmosféra krájet, ten zvláštní chlapík, aniž by čekal na odpověď, se dal do přednášení o zjevení, o pravé víře a ovládání mysli duchovní silou, zatímco všichni v kupé mlčeli jak zařezaní a hleděli z oken, dokud samozvaný kazatel nezavřel sám stavidla výmluvnosti a nevystoupil z vlaku. - Konečně - oddechla si růžolící dáma a výmluvně otočila klikou u dveří - prodával tu svou víru jako pastu na zuby.

V tom povzdechu jsem pochopil, jaká skepse svírá národ, který je denně bombardován reklamou o účinném prostředku proti usazování vodního kamene, o zauzlovaném prádlu a nejlepším prášku na jeho dokonalé vyprání, o vlasech s dříve nebývalým leskem a o bonbónech proti depresi, o dietních preparátech a zaručeně štíhlé linii, o úsměvech zářivě bílých a zázračné pastě na zuby a mezi těmi všemi reklamními triky se najednou objeví stejně propagovaný recept na Boha a reklama na zaručeně pravé náboženství.

Zdá se mi proto užitečné a příhodné upozornit zkoušenou veřejnost, že náboženství není na skladě jako pasta na zuby, že skutečná víra v Boha je víc než výřečnost kazatele i reklamního agenta, že víra je pták, který v nás zpívá, když je noc ještě tmavá, že víra je pták, který se nedá zavřít do klece prázdných slov, že víra je pták, který v zajetí řeči sice mává křídly, ale nelétá. - Nejsvobodnější zpěv neprochází mřížovím ani dráty, a hodiny našeho žití jsou křídla, která tlučou prostorem od sebe a k sobě, abychom poznali v letu svého bytí, že náš čas je chrám a jediné pravé náboženství - tak učil Chalíl Džibrán a ústy svého proroka dodával - Chcete-li poznat Boha, nemusíte být luštiteli hádanek. Raději se rozhlédněte kolem a spatříte ho, jak si hraje s vašimi dětmi. - Jedině v tak čistém pohledu se nám z pasty na nejlepší víru nestane pasta, v níž uvízneme se svými pověrami. Jedině tak se potkáme v krásě stvoření, jediné tak spatříme v ní, že jsme vzácnými obrazy nebeského malíře, přátel srdce a oken dokořan otevřených, v nichž duše zrcadlí milost i spasení.

O koze na voze a šábessgóji

Čím víc se na lodičce času blížím k věčnosti, tím víc mě zarmocuje, když ve světě kolem sebe vidím, jak i sebemenší odlišnost víry v jediného Boha lásky, navýsost milosrdného Pána a provždy slitovného Hospodina, bývá důvodem k vzájemné nesnášenlivosti; odpuzuje mne proto náboženství, které lidi nestmeluje, ale rozděluje a staví proti sobě tak, že jedni druhé s falešným úsměvem na rtech nesnášejí, navzájem se zpochybňují, vášnivě se potírají a mají za nepřátele, že se i na životech ohrožují a škodí si na majetku, a to vše ve jménu pravé víry a v usilovné snaze po čisté zbožnosti; a to mne přivádí k poznání, že náboženství založené na výjimečnosti víry je zcela bezcenné.

Vím, jaké se teď zvednou hlasy ze strany puristů, biblistů, vykladačů zákona a učitelů zaručeně pravých nauk, přesto se přiznám k víře svého srdce, v níž počítám s lidmi v bratrském společenství, kde hledám s pochopením vlastních vin i bližního svého, ale i člověka, který věří v Pána Boha jinak než já, protože v zahradě víry nemá růst jen jedno kvítí, ač na záhony jediné slunce svítí, věřte mi, je to tak.

Lidi se ve víře potřebují, napadlo mě to i při čtení příběhu z Nepálu, kde pod velehorou Annapurnou domorodý chlapec vysvětloval českým turistům náboženské poměry v rodině - rodiče, já i moji sourozenci jsme buddhisté, ale náš strejda je hinduista. A to je moc dobře. Máme totiž doma kozu, ale nemůžeme ji sami zabít, protože buddhista nesmí usmrtit žádného živého tvora. Takže až ji budeme chtít sníst, odvezem ji na voze k našemu strejdovi hinduistovi a ten nám ji zabije.

A není to jen v dalekém Nepálu; podobně židovští souvěrci věří od nepaměti v Hospodina, Abrahámovu Boha, který jim zakazuje konat o šabatou jakoukoliv práci, a bratři Židé svého Adonaje poslouchají, a proto si za mzdu najímají třeba křesťany, zvané šábessgóje, aby jim v čas sváteční zhasnuli či rozsvítili světlo.

Teprve taková víra mě pravým mírem naplňuje, když vidím, že bez ohledu na rozdíly té víry člověk člověka ve víře poznává a potřebuje, aby pestrostí lidského smýšlení byl naplněn svět, přátel kozího mléka i přírodních věd, šábessových světél a mých laskavých vět.

Jan Schwarz, NO Bratislava

Boží hlas zaznívá odevšad

Jeden věřící křesťan se rozhodl, že spálí Korán, posvátnou knihu všech muslimů.

Když se to jeho kněz dověděl, řekl mu: „To nedělej, bratře. Co tím získáš?“

„Zneškodním alespoň jeden výtisk knihy, která je falešná.“

Kněz chvíli mlčel, pak povídá: „Soudíš, bratře, to, co bys neměl soudit. Myslíš si, že Bůh nepřivádí lidi do svého ovčína různými způsoby? I těmi, o kterých se ti ani nezdá. Co řekneš židovskému rabinovi, který kvůli své víře prožil holocaust a koncentrační tábory? Co řekneš Indovi, který hladověl několik dní, a když dostane hrst rýže, rozdělí ji pro pocestné a pak teprve pro sebe a svou rodinu? Co řekneš muslimovi, který díky jejich posvátné knize žije poutivě, dodržuje spravedlnost a Boží řád, pomáhá druhým, poskytuje cizincům přístřeší a miluje je? Jsou i takoví muslimové a není jich málo. Co řekneš všem těm lidem? Můžeš je akorát obejmout a vyznat: Přátelé, nemáte evangelium, a přesto žijete jako nejlepší křesťané. My to mnohdy neděláme. Děkujeme, že se to můžeme učit i od vás. Děkujeme, že i skrze vás k nám promlouvá Kristus.“

A pak kněz dodal: „Bratře, nepal žádné knihy, radši otevři své srdce Božímu hlasu, který zaznívá odevšad.“

Z knihy Juraje Jordána Dovaly Pankáč v kostele. Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2014.

Esther Davidová a umění v indické karanténě

AHMADÁBÁD - Známa židovská spisovatelka Esther Davidová z domácí karantény pobídla umělecky zaměřené ženy ve svém městě, aby vyjádřily své pocity z pandemie a uzavření v domácnosti. Vytvořením skupiny na aplikaci WhatsApp mohou své projevy sdílet. Vznikla tak pozoruhodná sbírka uměleckých děl různého druhu, inspirující k tvorbě další...

Splyvavé sári, červená tečka uprostřed čela, o svátcích květinový věnec na šíji - to skutečně není typická představa, která vytane na mysl při spojení „židovská spisovatelka“. Přesto se Esther Davidová (*1945) proslavila na Západě hlavně románem a povídkami z prostředí indicko-židovské komunity Bnej Jisrael. V Indii je ale zároveň známá jako autorka novinových příspěvků, týkajících se často specificky „ženských“ témat. I proto její akce v pandemii zasaženém Gudžarátu míří především na ženy. V článku pro Hindustan Times líčí, jak zůstala uzavřená v domě, jen v telefonickém kontaktu s rodinou a přáteli, v obavách o dceru, žijící ve Francii. Jak jinak začíná člověk vnímat každodenní život - a jak i přes otevřenost pohledu z okna nebo proměňám zahrady pořád zůstává potřeba vnímané sdílet. Ano, zvláště ženy, které zůstanou bez každodenních sousedských vztahů, v nichž jsou zvyklé sdílet obavy a stížnosti (s nimiž se manželovi nebo nejbližší rodině často nesvěřují). - Tak vznikl soubor děl, z nichž některá patří do tzv. naivního umění, jiná jsou výtvozem profesionálních umělkyní. Je doprovázený krátkými texty a zřejmě se ještě rozroste. Spojuje v sobě prvky arteterapie i angažovaného umění a klade si za cíl inspirovat ženy k tomu, aby se nebály vzít do rukou pastelky, pero nebo třeba zkusily udělat pár snímků mobilem. Na rozdíl od České republiky v Indii problémy s epidemií zdaleka nejsou překonány (publikováno 10. 6. 2020 - pozn. redakce) - například Dillí nyní prožívá akutní nedostatek nemocničních lůžek a přísná karanténní pravidla jsou nově vyhlášena v několika indických státech. Právě zde se může pokus Esther Davidové stát inspirací, jak bojovat s úzkostmi a odloučeností.

O autorce projektu

Esther Davidová upoutala pozornost především autobiografickými díly „Kniha Ester“ a „Tatínkova ZOO“. Vzpomíná v nich na netradiční dětství dcery veterinaře a zakladatele první gudžarátské zoologické zahrady. Ruben David byl totiž ve své zemi průkopníkem ochrany divoce žijících zvířat, včetně (dnes tolik diskutované) praxe záložních populací a seznamování veřejnosti s životem divokých zvířat prostřednictvím zoologických zahrad. - Titulní list „Knihy Ester“ tak nese vyobrazení autorky v dětském věku s oblíbeným panterem na vodítku. V současnosti patří Esther Davidová mezi výrazné postavy gudžarátské kultury: nejen svou vlastní tvorbou, ale také jako organizátorka a podporovatelka uměleckých a literárních projektů.

www.ztis.cz (-rjw-)

Členství a zástupci CČSH v ekumenických organizacích

Od svého vzniku se Církev československá husitská účastnila ekumenického hnutí: první patriarcha K. Farský se účastnil v r. 1925 prvního zasedání konference Life and Work (Život a dílo), do níž se zapojila CČS svou aktivní prací, která vyústila ve spolupráci ve Světové radě církví. CČS(H) vstoupila do SRC nicméně až po změně preambule v r. 1964 - a v souvislosti s tím i do Ekumenické rady církví v ČSSR, kde vykonával tajemnickou funkci v letech 1966 - 1984 prof. M. Salajka. To se uskutečnilo za patriarchátu M. Nováka, který se účastnil v r. 1959 ustavujícího zasedání Konference evropských církví v Nyborku. Ve všech výše zmíněných organizacích je CČSH stále členkou a účastní se práce v jejich komisích i práce na jejich vedení - aktuálně v posledních cca dvaceti letech: SRC: 1998 - 2007 Jana Krajčičířková - členka ÚV a VV, 2007 - 2013 Kristýna Mlýnková - členka ÚV; 2014 - dosud Martina Kopecká členka VV a předsedkyně ECHOS; 2015 - dosud Hana Tonzarová členka Komise pro ekumenické vzdělávání a formaci; KEK: 1997 - 2009 Hana Tonzarová - členka ÚV a od 2003 i Prezidia KEK, od 1999 - 2009 též členka Komise a prezidia Komise pro církve a společnost; 2009 - 2018 Kateřina Děkanovská členka ÚV a Prezidia, zastupována od r. 2014 do 2018 Martinou Kopeckou. ERC: členství patriarchy v řídicím výboru a průběžná práce v komisích mnoha členů CČSH.

Od r. 1930 byla CČS(H) i členkou Mezinárodní asociace pro svobodu náboženství, definitivní rozloučení s touto asociací bylo dokonáno VI. řádným sněmem CČSH v r. 1971, jímž byl potvrzen vývoj k biblické a ekumenické orientaci CČS(H). V r. 1994 vstoupila CČSH do Leuenberského společenství církví, které přijalo v r. 2003 název: Společenství evangelických církví v Evropě. Nejvíce se jednání VS a evrop. synodů a jednání účastnily Světluše Košíčková a Hana Tonzarová, která předsedala i českému synodu LS (2016 - 2018). CČSH je také členkou EAEE (Ekumenické vzdělávání dospělých v Evropě): 1996 - Světluše Košíčková, členka VV, od 2016 Veronika Matějková členka a od r. 2017 dosud ve VV). CČSH je zakládající členkou (1996) Ekumenické akademie Praha, kde jí v předsednictvu zastupuje dosud Hana Tonzarová a na VS též Jana Krajčičířková. **Hana Tonzarová**

Psali jsme před sto lety

Vyhláška minist. školství a národní osvěty ze dne 15. září 1920 o uznání církve československé. (Uveřejněno jako čís. 542 ve Sb. z. a n. státu československého, částka CXI. ze dne 30. září 1920.) Vláda Republiky československé prohlásila dne 15. září 1920 ve smyslu § 2 zákona ze dne 20. května 1874, č. 68 ř. z., církev československou za církev státem uznanou.

Ministr školství a národní osvěty: Habrman v. r.

Český zápas č. 38, 8. 10. 1920, s. 6

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefína Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčičířková. Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna plus.

Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

14. ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle v rámci oslav vzniku Československé republiky

MODLITBA ZA DOMOV

28/10 2020

Husův sbor
ve Vršovicích
Moskevská 34
Praha 10

„Žít ve společném domě“

„Komukoli můžeš prospět, prospívej rád.“
J. A. Komenský

VÁCLAV NECKÁŘ & KAPELA BACILY

15.00—16.30 KONCERT V KOMPOVANÉM POŘADU SE ZAJÍMAVÝMI HOSTY

V přímém přenosu České televize moderují **Michaela Dolinová** a **David Frýdl**
Hosté **Marta Kubišová** / **Martina Viktorie Kopecká** / **Jan Hábl** / **Lukáš Jurek** /
Marek Drábek / **pěvecký sbor Pueri gaudentes**

Vstup volný na všechny akce, pokud není uvedeno jinak • Vstup do kostela bude umožněn pouze do 14.45

14.30—16.30
TVOŘIVÁ DÍLNA
pro děti a rodiče
sborová budova

17.00—18.00
BESEDA S HOSTY
divadlo MANA

18.00—20.00
DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ
„Země česká, domov můj?“
divadlo MANA / snížené vstupné

28/10—8/11/2020
**VÝSTAVA DĚTSKÝCH
VÝTVARNÝCH PRACÍ**
v kostele

Organizuje

Ekumenická rada
církví v ČR

www.modlitbazadomov.cz

Děkujeme České televizi za realizaci přímého přenosu a Husovu sboru ve Vršovicích za spolupráci.
Ekumenická rada církví v ČR / Donská 5 / 101 00 Praha 10 / +420 271 742 326 / www.ekumenickarada.cz

Hlavní mediální partner

Partneři

Česká televize

